

Projekt: Filmski kritičar 54+

Pisac kritike: Igor Pureta

Naziv filma: Hladni rat (2018)

Režiser: Pawel Pawlikowski

Glumci: Joanna Kulig i Tomasz Kot

Ljubav i mir su darovi na koje je malotko spreman

Nedorečen odnos dvoje ljudi kojima niti svi ratovi svijeta ne mogu biti opravdanje što nisu uspjeli

Dvoje glavnih glumaca dio su grupe izabrane promovirati novostvorenu državu izvođenjem narodnih plesova i pjesama. Upoznaju se u ruralnoj Poljskoj i strastveno zaljube, skrivajući svoj odnos koliko je to moguće. Širokim, svijetlim kadrovima snimanima na otvorenom, režiser opisuje njihovu ljubav i istovremeno nam, kao kontrast, predočava siromaštvo i ruševine u kojima žive te kontrolu koju nameće novopostavljeni režim. Viktor je, iako slavljjen i hvaljen, nezadovoljan te planira zajednički bijeg prilikom gostovanja u Berlinu, no Zula se u posljednjem trenutku predomisli.

Slijede godine odvojenih života, u kojima Viktor prati Zuline nastupe s ansamblom koji je sam stvarao i napustio. Viktor je slavu i velike dvorane zamijenio anonimnošću i tamnim, zadimljenim interijerima pariških klubova, a Zula je zvijezda ansambla koji nastupa širom Europe. Režiser u tim trenucima ponavlja neke scene s početka filma, poput Viktorovog sviranja klavira, ističući time kako je on još uvijek „onaj“ Viktor. No, Viktor se promijenio. On više nije onaj poznati i samopouzdan dirigent koji ima hrabrosti odbaciti uspjeh i privilegije. On je okruženju u kojem ovisi o drugim ljudima, poput pjesnikinje Juliette ili producenta Michela, možda i više nego što je ovisio o drugim ljudima dok je živio u Poljskoj.

Njihov odnos naglašava se ponavljanjem glazbene teme filma, pjesme „Crne oči“ koja se od narodne pretvara u zborsku, a na kraju i u jazz pjesmu koju Zula snima na Viktorov nagovor. Nakon mnogo peripetija Zula i Viktor započinju toliko željeni zajednički život u mansardnom stanu u Parizu gdje, zahvaljujući izvrsnoj glumi glavne glumice Joanne Kulig, svjedočimo Zulinoj transformaciji iz seoske djevojke koja ima „ono nešto“ zbog čega ju je Viktor i zapazio na početku filma, u umornu jazz pjevačicu i ženu koju njen partner ne razumije i zanemaruje.

Režiser je izvrsno uklopio sjajne glumce s glazbom te crno-bijelim kadrovima naglašavajući da boja nije u okolini, nego u ljudima baš kao i rat. S puno detalja sjajno prikazuje kako im je njihova zaljubljenost dala slobodu u neslobodnoj Poljskoj, a nedostatak ljubavi ih zatočio u slobodnom Parizu. Zula i Viktor uspijevaju preskočiti sve vanjske zidove, ali ne i onaj između njih, jer ljubav je dar na kojem svakodnevno treba raditi razumijevajući potrebe druge strane.

Ako vam se u nekom trenutku čitanja ove kritike učinilo da ste ovaj film već gledali – u pravu ste! Ne samo da se slične situacije događaju stalno oko nas već je gotovo identična radnja viđena dvije godine ranije u holivudskom La-La Landu.